

grændse og Ørdet „nødvendige“, enedes man da om Redaktionen af Loven af 1ste April 1856.

Der er altsaa ingen Tvivl om, at Regjeringen opfattede den tidligere Text som en stærkt bindende Forpligtelse til de i den forløbne Finantsperiode gjældende Regler.

Den næste midlertidige Finantslov af 27de Marts 1866 fremkom netop ved Normalbudgettets Øphør, da Øvergangen til den ny Forsatning anfaas for sikket. Finantsminister Jonnesbech gjenoptog da den ældre Text, hvori der atter ved Ørdene „efter de hidtilgjældende Regler“, udtrykkelig henvises til den forløbne Finantsperiode, og denne Opfattelse er ogsaa senere gjentagne Gange kommet til Ørde under Forsøg paa at give Loven en videre rækkende Fuldmagt. Under alle disse Forhandlinger er Hovedbetragtningen denne, at man maa hjælpe sig med de gjældende Love saa længe, indtil de kunne afløses af ny (saaledes Finantsminister Jonnesbech og Wille 1866 Sp. 924).

Øverfor denne ved Lovens Ørd og dens hidtidige Historie fastslaaede Opfattelse af dens Indhold har Landstingets Udvalg iaar i sin Betænkning over det foreliggende Statsregnskab fremsat en ny Fortolkning, der vilde hjemle et ubegrændset ministerielt Regimente. Udvalgets Flertal læser nemlig Loven, som om den lød saaledes: „Regjeringen bemyndiges til at oppebære Indtægter og afholde Udgifter i Genhold til det forelagte Finantslovsforslag, dog at i Regleringen Post benyttes, hvis Text ikke fandtes paa den eller de tidligere Finantslove“. Det vil sige Hovedsætningen er gjort til Bisætning og Bisætningen til Hovedsætning, og derved frembragt den omvendte Mening. Betragtningen er denne, at Regjeringen er bemyndiget til at anvende enhver Post, hvis Art er hjemlet ved de hidtilgjældende Regler, men hvis Sum kun begrændses af Finantslovsforslaget. Det er ikke vanskeligt at paavise, til hvilke urimelige Konsekventer en saadan Fortolkning vilde føre. Regjeringen behøvede

kun til Texten fra tidligere Finantslove at knytte Begjæringen om hvilkensomhelst Sum, for ogsaa ved Hjælp af midlertidige Finantslove at blive raadig over disse Beløb. I sin Bestræbelse for at gennemføre den anførte Fortolkning har Landstingsudvalget ikke alene desavoueret de af Landstinget valgte Statsrevisoreres Øjøn, men ogsaa og navnlig Regjeringen. Landstinget vilde ifølge denne Fortolkning uregtelig have Anledning til i høi Grad at beklage sig over Regjeringens Benyttelse af den midlertidige Finantslov.

Naar til Varetagelsen af et vist Diemed paa Finantslovene findes en konstant Konto, og denne for det ny Finantsaar var foreslaaet forhøiet med et vist Beløb, saa skulde Regjeringen efter Landstingsudvalgets Fortolkning have Bemyndigelse til at anvende dette større Beløb; med en saadan Bemyndigelse maatte da formentlig ogsaa være forbundet en Forpligtelse overfor det paagjældende Diemed. Regjeringen har imidlertid ikke som Regel fulgt en saadan Fremgangsmaade, og mangfoldige Interesser har naturligvis maattet lide derunder. I Reglerne f. Ø. saadanne Lønningsforbedringer, der kun støttede sig til Forslag paa Finantsloven, ikke kunne til Udbetaling efter den midlertidige Finantslov, skjøndt de knyttede sig til konstante Konti, vare foreslaaede for det ny Finantsaar og for største Delen bifaldede af begge Thing. Som et andet meget talende Exempel skal anføres: Der findes paa Finantslovene en fast Konto for Landpostvæsenet, hvis Beløb ikke alene er stadig tilbagevendende, men ogsaa i Genhold til en lagt Plan er i stadig Øtigen, idet Landpostvæsenet Aar for Aar udvides mere og mere. Som sædvanlig var denne Konto derfor foreslaaet forhøiet med 36,000 Ør., og begge Thing havde bifaldet Forhøielsen. Ikke destomindre er dette Beløb ikke kommet til Udbetaling, og Landpostvæsenets Udvikling altsaa standset i det paagjældende Finantsaar, fordi Regjeringen formentlig har troet at faane Hjæmmel i den midlertidige Fi-